

תחתונים, חתולים והכיתה

ליסה ליין

אינני משוכנעת בנוגע להוראה בכיתה.

ברור לי שעלינו לעשות זאת, ושאינ לנו ברירה. זה מפני שיש מצב חירום. בעוד שבעה חודשים, פחות עבור כמה מאיתנו, נצטרך להיות מוכנים ללמד בכיתה.

רוב המורים מבינים שזה יהיה קשה. לפעמים זה נראה כבלתי-אפשרי. כיצד נוכל ללמד במרחב כזה? יש מורים בינינו שלא קיבלנו את ההכשרה המתאימה. נכון, בילינו בכיתות כדי לפגוש חברים ולהתרועע, אבל זה איננו אותו הדבר כמו ללמוד שם.

הרי, כיצד נוכל להכיר את הסטודנטים שלנו כאשר הם אינם מתקשרים דרך Zoom מהסלון, מחדר הכביסה, מחדר השינה? ביכולתנו להבחין בכל כך הרבה מהתמונה שעל הקיר, מהחפצים שנמצאים בארון השירות, מהמרחבים שמשייכים (או שלא) לעצמם.

כאשר לא אוכל לראות שהם משתתפים בשיעור מהמכונת שלהם במגרש החנייה, או כאשר ההורים שלהם לא מבינים שהם בשיעור ונכנסים לחדרים שלהם בתחתונים בלבד, יהיה לי קשה לתפוס את האתגרים ללמידה שמוצבים מולם. דברים כאלה פשוט לא יקרו בכיתה. לא אוכל לשמוע את הרעש שעופף אותם כאשר הם מנסים להכין שיעורים, או לראות כמה נעים להם לשתות קפה מכוס רובוטריקים שונה כל יום.

לא אזכה לפגוש את ילדיהם. לא יהיו נפגפים של שמחה למצלמה, או משיכה בשרוול כדי לקבל כוס מיץ. ילדים ואחים מעניקים לי הצצה טובה כדי לדעת מיהם הסטודנטים שלי. וחיות מחמד! לא יתנו לחיות מחמד להכנס לכיתה, ואפשר ללמוד כל כך הרבה על סטודנט מהחיה שלו, מהאינטראקציה שלו איתו. נצטרך לוותר על כל העניין הזה של "המצפן הזהוב" עם הרוח הייחודית של לכל אחד. אני גאה שחתולים רבים כל כך למדו היסטוריה ממני.

חייבים להודות, הכיתה הפיסית היא סביבה סטרילית ומלאכותית. השולחנות הזהים והלוחות הלבנים שבה משטיחים את האינדיבידואליות של הסטודנטים. האם אפשר למצוא בה אמצעים חזותיים מעוררים עניין? כמה מפות של גרמניה המחולקת, כרזה על אירוע שנערך לפני חודש, כרטיסי לימוד שנרכשו ב-1992. כאשר סטודנטים נמצאים במרחב הלמידה האישיים שלהם, או במרחבים שהם מצליחים לאתר לעצמם, אנחנו יכולים לזהות את האינדיבידואליות, ובמקרים רבים את היצירתיות, שבהם.

אני אתגעגע לסידור מחדש של הטלפון הנייד כדי שהוא יישען בהצלחה על קערה של דגני בוקר, לפרצוף שמוסט ממני כדי לצעוק על מישהו שנכנס מהדלת, למבט הרציני של הסטודנט שמדבר אבל שכח להדליק את המיקרופון. כל אלה הם רגעי הוראה.

אבל אני יודעת שזה איננו יכול להאריך ימים. אני מכירה בכך שיש להיטות כלפי הכיתה הפיסית. ויש אנשים אשר, בעשורים האחרונים, נעשו למומחים בהוראה בה. דעתי חלוקה בנוגע לאפשרות ללמוד מהאוטופיסטים האלה. הם להוטים כל כך כלפי הסביבה ההיא. זה מאיים. הם באמת מאמינים שלמידה יכולה להתרחש שם, כאשר ידוע לכולם שמאד לא ברור אם כיתה פיסית מסוגלת להשתוות לחוויית הלמידה המקוונת.

הלחץ שמופעל על סטודנטים להשיב על שאלה באופן מייד, האיסור על אוכל ושתייה, השעות שמבליים הרחק מהכלב שלך. העומס הקוגניטיבי שנוצר מראיית החלק התחתון של כל אחד. אני פשוט אינני בטוחה שאנחנו מוכנים לזה. אבל אם עלינו לעשות זאת, כך נעשה. מורים, הרי, הם ללא ספק בעלי כושר הסתגלות.

Lisa Lane – **Underpants, cats and the classroom**

<http://lisahistory.net/wordpress/musings/underpants-cats-and-the-classroom/>

May 18, 2020